

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.44/2026/5. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2026. június 4. napján – a vádlott távollétében – megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2026. március 18. napján kihirdetett, 3.B.96/2025/24. számú ítéletét *helybenhagyja*.

I n d o k o l á s:

[1] A Tatabányai Törvényszék a 2025. július 4. napjától 2026. március 18. napjáig tartó nyilvános és folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott, és az utóbbi napon kihirdetett, 3.B.96/2025/24. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés) állapította meg, ezért a vádlottat 3 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a terhelt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az elsőfokú ítélet az eljárás során felmerült bűnügyi költség vádlott általi viseléséről is.

[2] A fenti határozat ellen a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.109/2025/1-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélve arra mutatott rá, hogy a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében írtak szerint teljeskörű, az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartása mellett megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, amely csak atekintetben szorul pontosításra, hogy a [13] bekezdésben az elkövetési időpont kezdete 2018. június.

[4] Az ügyészi álláspont szerint a vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítése törvényes, a büntetés kiszabása körében értékelt bűnösségi körülmények mellett a kiszabott büntetés enyhítésére ok nincs, az egyszerűsített felülvizsgálattal orvosolható rendelkezések is törvényesek.

Fentiekre figyelemmel indítványozta, hogy nyilvános ülésen eljárva az ítéltábla a tényállásban lévő elírási hiba javítását követően a fellebbezésekkel támadott törvényszéki határozatot a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[5] A vádlott védője a fellebbviteli nyilvános ülésen előterjesztett nyilatkozatában az elsőfokú eljárás során előadott perbeszédében foglaltakat változatlan tartalommal

fenntartotta, ismételten kifogásolva tanúl 2019. június 12. napján tett terhelti vallomásának hiteltérdemlőségét, hiteltérdemlő bizonyítékként való értékelését, a védenca ügyével összefüggő, jogerősen már lezárt másik büntetőügyben leplezett eszközökből származó információk jogellenes figyelembevételét, a védenca börtöntűró képessége hiteltérdemlő feltárásának elmaradását, a büntetékiszabással összefüggésben a védenca irányító szerepének és a viszonylag hosszabb időtartamú elkövetésnek súlyosító tényezőként történő értékelését.

A fentiekre figyelemmel elsődlegesen védencének bizonyítottság hiányából történő felmentésére, másodlagosan az enyhítő szakasz alkalmazása mellett az egyszeres leszállás szabályainak alkalmazásával 2 évi, akár a maximális tartalmú próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására, harmadlagosan az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának feles kedvezmény alkalmazása mellett történő mérséklésére, negyedlegesen pedig a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményének az elsőfokú ítéletben foglaltak szerinti feltételeitől eltérő, annál kedvezőbb feltételek szerinti, azaz feles kedvezmény formájában történő meghatározására irányult.

A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője is maradéktalanul fenntartotta az írásbeli átiratban foglaltakat, rámutatva arra, hogy az ügyben titkos adatgyűjtésre, annak eredményei felhasználására nem került sor, az elsőfokon eljáró bíróság perrendi hibát nem követett el, a büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító tényezőket megfelelően, súlyukkal arányosan vette figyelembe, minden lehetséges körülményt a vádlott javára értékelt, az általa alkalmazott joghátrány illeszkedik az adott ügyben szereplő és korábban már jogerős határozatokkal elbírált cselekmények elkövetőinek szankcionálásához.

[6] Az ítéltábla a többirányú fellebbezési kérelem tartalmára, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, a fellebbviteli nyilvános ülésen a felek által előadottakra figyelemmel a jogorvoslati kérelemmel támadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak alapján teljeskörűen felülbírálta.

[7] A másodfokú felülbírálat körében megállapítható volt, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozatlansági okot, illetőleg eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának.

[8] A nyomozati szakban a bizonyítékok felderítésével és biztosításával kapcsolatosan, valamint az elsőfokú bíróság által fogatosított eljárási cselekményekkel összefüggésben sem volt feltárható törvénysértés, így a másodfokú bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból, annak értékelése során nem kellett bizonyítékot kirekesztenie.

[9] A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a törvényszék az eljárása során a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához elengedhetetlen volt.

A megfelelően széleskörű bizonyítási eljárás eredményeként a számba vett bizonyítékokat maradéktalanul értékelési körébe vonta, ennek keretében foglalkozott minden olyan körülménnyel, amely az ügy ténybeli és jogi megítélése szempontjából az érdemi kérdések körültekintő tisztázásához elengedhetetlen volt. Számba vette és egymáshoz is kapcsolta

azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy mire alapozta a megállapított ítéleti tényállást.

[10] tanúl tanú vádlottat terhelő nyilatkozatainak felhasználhatóságával, bizonyítékként értékelhetőségével összefüggésben a másodfokú bíróság sem osztotta a védelmi álláspontot, nevezett első gyanúsított kihallgatása (2019. június 12.) előtt részére a nyomozó hatóság védőt rendelt ki, a védőt megfelelően értesítették a nyomozati cselekmény időpontjáról, perjogi akadálya nem volt ezen nyilatkozat hiteltérdemlő bizonyítékként értékelésének, a rendelkezésre álló toxikológiai szakvélemény megállapítása szerint az évek óta rendszeresen füvező, napi 4-5 füves cigarettát is elszívó terhelt vizeletében ekkor THC volt, mindennek ellenére a több órás kihallgatása során minden kérdésre adekvát választ adott, nyilatkozatai összefüggőek koherensek, akadálytalanul értelmezhetőek voltak, a kábítószer okozta esetleges bódultságára nézve semmilyen körülmény nem utalt, utóbbira sem az aktuális kihallgatása során, sem pedig a későbbi, korábbi terhelt nyilatkozatait visszavonó előadásai alkalmával maga tanúl sem hivatkozott.

Fentiekből következően az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a fenti első gyanúsított kihallgatás során elhangzottak hiteltérdemlő bizonyítékként történő értékelhetőségére nézve, arra is külön figyelemmel, hogy az elsőfokú bíróság által helytállóan feltártak szerint ezen vallomásában foglaltakat a nevezett személy a későbbiek során mind terheltként, mind pedig további tanúvallomásaiban több alkalommal is fenntartotta, olyan körülmények között, amellyel összefüggésben még a védelem sem állította, hogy ezen megerősítő nyilatkozatok jogszabálysértő körülmények között kerültek volna rögzítésre.

A vonatkozó jogszabályi rendelkezésekből és az egységes ítélkezési gyakorlatból következően a szabályszerű értesítések és megfelelő dokumentációk mellett felvett gyanúsított vallomást nem lehet olyan nem létező bizonyítéknak tekinteni, amely tartalmának utólagos jogszzerű fenntartása, a jogszabályi előírásoknak mindenben megfelelő megerősítése eleve értelmezhetetlen vagy kifogásolható lenne, pusztán azon az alapon, hogy nem áll rendelkezésre toxikológiai szakvélemény a terheltnek az adott esetben nem észlelhető, ám a védelem által utólagosan állított esetleges drogos tudatzavara vonatkozásában.

A fentiekkel kapcsolatos védelmi érvelés téves.

[11] A leplezett eszközökből származó információkkal összefüggésben az engedélyező végzések beszerzése iránti védői indítvány elutasítása is okszerűen történt, az ezzel kapcsolatos lehallgatási anyag bármilyen szempontú és vonatkozású figyelembevételére ugyanis nem került sor, az ezzel összefüggő, de korábban már jogerősen lezárt büntetőügyekben történő ilyen típusú bizonyíték felhasználásra történt védői hivatkozás jelen büntetőügyben értelmezhetetlen, és ugyancsak alapjaiban téves.

[12] Jóllehet ezzel összefüggésben is a védelem az értetlenségét fejezte ki, valójában tanúl perdöntő jelentőségű, önmagára, a jelen ügy vádlottjára, valamint Név1ra is egyértelműen terhelő első gyanúsított vallomását a törvényszék által részletezettek szerint objektív bizonyítékok is megerősítették, elsősorban a hívásforgalmazás, a cellainformációk és a NÚSZ kapuk adatai, valamint az elfogási jelentések és a kutatási jegyzőkönyv megállapításai, továbbá a vegyészszakértői és toxikológiai szakvélemények, amelyek közül az előbbiek több alkalommal is igazolták, hogy az egyes kábítószer szállítmányok átadásának és átvételének folyamatában Név1 és a vádlott mobiltelefonjai többször kommunikáltak egymással, és az ezzel kapcsolatos objektív tartalmú közvetett bizonyítékok az ítéleti

tényállás megállapítása során nyilvánvalóan nem maradhattak értékelés nélkül. Minderre pedig az elsőfokon eljáró bíróság helytállóan és okszerűen kerített sort.

[13] Összegezve tehát az elsőfokon eljáró bíróság felsorakoztatta az ügy érdemi eldöntésére kihatással bíró, az ítéleti tényállás megalapozott megállapításának alapjához szolgáló releváns bizonyítékokat. Mindezeket megfelelő módon részletezte, megkísérelte a fennálló ellentmondásokat feloldani, a rendelkezésre való bizonyítékokat okszerűen, kellő logikai megalapozottsággal, egymásra is tekintettel értékelte, az ezzel kapcsolatos gondolatmenetével a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az iratok tartalmának megfelelően rögzített és számba vett, majd kellőképpen elemzett adatokon nyugvó törvényes mérlegelés alapján jutott el az elsőfokú bíróság a hiteltérdemlő bizonyítékoknak megfelelő következtetései levonásához a vádlott terhére rótt bűncselekmény megvalósítási körülményeit illetően, továbbá a kihallgatott tanúk szavahihetőségével, valamint a rendelkezésre álló szakértői megállapítások és okirati bizonyítékok hiteltérdemlőségével összefüggésben.

Összességében az is megállapítható, hogy a törvényszék kellő alapossággal elemezte a rendelkezésre álló adatokat, tényeket és körülményeket, a bizonyítékok értékelésével sem maradt adós. Érdemében sem kifogásolható módon megindokolta, hogy az irányadó tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította a terhelti védekezéssel szemben, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyag körültekintő és alappal nem támadható elemzésével az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett.

A vádlott börtöntűró képességének vizsgálatával, annak szempontrendszerével összefüggésben is minden tekintetben osztotta a másodfokú bíróság az elsőbírói érvelést.

[14] A fentiekhez képest a terhelt védőjének a másodfokú büntetőeljárás során előadott és érdemében a korábbi védekezést megismétlő érvelése a törvényszék által helyesen számba vett, majd logikailag is meggyőzően alátámasztottan, helyesen értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a túlnyomórészt megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor, illetőleg arra nem volt alapos indok.

[15] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt tehát összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján pontosításra szorul az alábbiak szerint:

- figyelemmel a vegyészszakértői vélemény vonatkozó megállapítására az ítéltábla az elsőfokú ítélet 3. oldalán a [12] bekezdésben foglaltakat azzal pontosítja, hogy a 2218,65 gramm marihuána $131,2 \pm 6,57$ gramm =legkevesebb **124,63 gramm** delta-9-THC-t tartalmazott, amely meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát (120 gramm), annak legkevesebb **103,9%-a**.

Utóbbi megállapításra figyelemmel az elsőfokú ítélet [13] bekezdésében foglaltak akként kerülnek pontosításra, hogy a tanú1 által Terhelt1 vádlottól 2018. május és 2019. június között megrendelt, összesen 12218,65 gramm marihuána legkevesebb **144,63 gramm** tiszta delta-9-THC-t tartalmazott, ami meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát, annak mintegy **120,5%-a**, de nem haladja meg a különösen jelentős mennyiség alsó határát, annak mintegy **12%-a**.

(A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy az elsőfokon rögzített ítéleti tényállás nem számolt a ténylegesen lefoglalt marihuána bázistartalmának megállapítható hibahatárával, a kétség esetén a vádlott javára szóló elv alapján a másodfokú bíróság a hibahatár leszámolásával határozta meg a fentiek szerint irányadó értékeket, és minimális mértékben ilyen módon korrigálta az elsőbírői kapcsolatos ténymegállapításokat.).

[16] A fentiek szerinti pontosítással a megállapított tényállás teljes egészében megalapozottá vált, amely mentes a Be. 592. § (1) bekezdés a), b), illetőleg a (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt hibáktól, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a pontosított tényállás alapján bírálta felül.

[17] A megalapozott tényállásból az elsőfokú eljárás bírósága okszerűen, s teljes egészében helytálló módon vont következtetést az érintett terhelt bűnösségének megállapíthatóságára, a felülbírálat eredményeképpen a másodfokon eljáró bíróság minden tekintetben helytállónak találta a cselekmény jogi minősítését, megnevezését és az ahhoz fűzött jogi indokolást.

[18] A büntetéskiszabás másodfokú felbírálata során az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan feltárt és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, ekörben a súlyosító tényezőként értékelhető körülmények számbavételére és nyomatékának értékelésére is megfelelő módon kerített sort az elsőfokon eljáró bíróság.

[19] A büntetéskiszabási rendszer alaplogikája szerint minden esetben a tettarányos joghátrány alkalmazás követelményéből kell kiindulni, szükségszerűen azonban mindig az adott elkövető személyiségében rejlő társadalomra veszélyességnek és a bűnösségnek a fokát is körültekintően tisztázni szükséges. Mindezen szempontok szerinti elvárások összhangját megteremtve, ezeket egymás tükrében is elemezve kell vizsgálni, hogy mi az a büntetés, ami az adott személyre szabott helyzetben megfelelően szolgálja, nem túlbiztosítja, hanem éppen hatékonyra teszi mind az általános, mind pedig az egyéni büntetési cél elérését.

Adott ügyben olyan lényeges körülmények jelentkeznek a terhelt személyi oldalán, illetőleg a büntetőeljárás időszerűségével összefüggésben, amelyek kellő alappal indokolják a középértékűtől az enyhítés irányába mutató, mi több, az egyszeres leszállás jogintézményeit is alkalmazó jelentős elmozdulást az alkalmazandó büntetési tartamban.

A kiszabottnál enyhébb büntetés alkalmazására azonban az összes bűnösségi tényező együttes nyomatékára tekintettel – különösképpen a hosszabb időszakon keresztül kitartó szándékkal társtettesként történt elkövetés tényét szem előtt tartva – nem volt indokolt, a beállott súlyosítási tilalom miatt pedig annak súlyosítására sem kerülhetett sor, a büntetési célok eléréséhez – mind különösen az adott terhelt vonatkozásában értékelendő speciálprevenziós, mind pedig az általános megelőzéséhez fűződő érdekek figyelembevételével – szükségesnek, de egyben elégségesnek is mutatkozott az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetési tartam.

Minderre tekintettel összességében találta az ítéltábla rendkívül méltányosnak a törvényszék által a terhelttel szemben kiszabott joghátrányt.

[20] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztett védelmi fellebbezést a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében elbírálva, a jogorvoslati kérelemmel

támadott elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az irányadó ítéleti tényállás pontosítását követően helybenhagyta.

Győr, 2026. június 4.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Papp Krisztina s.k.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2026. március 18. napján kihirdetett, 3.B.96/2025/24. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. június 4.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke